

Oroszfóbia és románimádat Nyugaton

2020 február 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ceau?escu népnyomorító rendszere egyenesen a Nyugat kedvence volt.

De a „standard” világbirodalom sem volt válogatós, amikor 1944-ben a románok addigra kiérlelt rutinjukra is támaszkodva ismét visszaváltottak rá.

Aligha található még egy olyan ország a földgolyón, amely gyakorlatilag a semmib?l (évszázados oszmán uralom után) felemelkedve rövid hét évtized alatt Európa egyik közepes méret? és lakosságszámú társadalmává vált volna, ráadásul még a történelmi múltra emlékeztet? román nevet is birtokba vehette. A

z ugyancsak nem túl régóta egységes államszerkezet? Olaszországra a román államnév sokkal jobban illene, lévén az olaszok (vélhet?en számos hajdani római felmen?vel) a Római Birodalom törzsterületeit lakják ma is, míg a Románia területén élt hajdani népcsoportok egyes részei csupán másfél századig tartoztak a birodalomhoz, szemben például a Dunántúlon regnáló négy évszázados római uralommal.

Ilyen szerencsés csillagzat alatt jött létre Románia immár másfél évszázada. Az egyedülálló csodát többen szarkasztikusan azzal magyarázzák, hogy genezisük évtizedei alatt a románok (korábban vlachok, oláhok) minden lehetséges szövetségesüket cserbenhagyták, elárulták (a németeket kétszer is).

A magam részér?l az ország, a nemzetnév és nem utolsósorban a szállásterület ily módon történ? látványos akvizíciójának pusztán az árulásra, cserbenhagyásra épített magyarázatától kategorikusan elhatárolódom, ugyanakkor tagadhatatlan a nevezett lépések megtörténte. Az ilyen magyarázatok ugyanis nem visznek közelebb a román történelmi fejlemények valós megértéséhez és az ebb?l adódó helyes következtetésekhez, valamint jöv?beni üzeneteikhez.

Az akár sikeres üzleti fogásnak is nevezhet? sorozatos árulások helyett a páratlan román sikerben a hangsúlyt a máig nem szünetel? világbirodalmi vetélkedésekre helyezem. Azoknak is kiváltképpen a waterloo-i csata (1815) utáni és máig tartó fejleményeire. Bonaparte Napóleon az akkori és a világbirodalom alá besorakozni készül? „forradalmi” Franciaország erejét „ellenbirodalom” létrehozására használta, és kezdetben szenzációs sikereket aratott. Nemcsak az évszázadok óta m?köd? brit világbirodalommal került így szembe, de a hagyományos monarchiák is a vesztüket érezték ténykedése miatt. Történelmileg nem egyedülálló, hogy két ellenlábas fél (az európai szakrális monarchiák és a világbirodalmat üzemeltet? Anglia) összefogott.

A császárság bukása után Franciaország is besorolt a világbirodalomba, miközben a gy?zelem f? erejét éppen az orosz szakrális monarchia adta, egyebek mellett Párizst is három évig orosz katonai megszállás alatt tartva. Ett?l kezd?dött a világbirodalomnak az az érzése, hogy Oroszországban létrejött egy újabb birodalom csírája, és attól kezdve alakult, formálódott és tart máig a Nyugat oroszfóbiája.

Irányítói úgy gondolják, hogy Oroszország folyamatosan veszélyt jelent rá nézve, ami ellen minden er?vel, ha kell, er?szakkal is fel kell lépni. Mindenekel?tt megakadályozandó, hogy az oroszok kijussanak a világtengerekre, ami a világbirodalmi lét elengedhetetlen tartozéka. (Az eddigi világbirodalmak, Portugália, Spanyolország, Anglia, Hollandia mind tengeri hatalmak is voltak. Ha a térképre nézünk, láthatjuk, ez az út északon evidensen és könnyen blokkolható.

Délen viszont a törökök mellé kell állni, hogy megakadályozzák a kijutást a Földközi-tengerre. Logikus világbirodalmi lépés volt, hogy 1853 és 1856 között, a krími háborúban a világbirodalmiak (ekkoriban az angolok és a franciák) a törökök mellé álltak, és mély sebeket ütöttek a Napóleont ver? hajdani szövetségesük, az „orosz medve” testén. Jöttek a mára már kristálytisztán világbirodalmi hangzású „reformok”, amelyek eredményeként Oroszország világirodalmi pénzügyi függésbe került, és így sikeresen távolították el korábbi szövetségeseit?l, Poroszországtól és Ausztriától is.

A viharos sebességgel emelked? román f?nix annak a geopolitikai adottságnak köszönheti látványos sikerét, hogy éppen alkalmas helyen van, hogy ne csak a tengeri kiutat zárja el az orosz medve el?l.

Fontos volt az is, hogy rajta keresztül a világbirodalom is közel kerülhessen hozzá. A cirill bet?kr?l és írásról heveny gyorsasággal leszokott, új kelet? románok a latin bet?ket csak 1860-ban vették át, két fejedelemségük egyesülését csak 1862-ben deklarálták. Az erdélyi románságnak a „román” névhasználatot nem más, mint a magyar parlament engedélyezte 1866-ban.

A második Balkán-háború után 1913-ban Románia megszerzi a stratégiai jelent?ség Dobrudzsát az oroszoktól és a

bolgároktól, noha csak a lakosság huszonhárom százaléka volt román (ma viszont szinte mindenki az). Dobrudzsa azért fontos, mert nélküle nincs kijárat a Fekete-tengerre. Közben a „friss” románok lázas sebességgel elkezdték a latinosítást is, ami máig folyik. Nyelvújítás ide vagy oda, nyelvükben még mindig tizenöt-húsz százalék a szláv eredet? szó. Évtizedekig folyt az áskálódás a „szövetséges” k. u. k., azaz gyakorlatilag Magyarország ellen – francia hangszerelésben – Erdély megszerzéséért is.

Növelni kellett ugyanis a oroszok el?tti pufferzónát. A növelésben Románia helyett Bulgária vagy Törökország nem jöhetett szóba, azokat a „birodalomépít?k” hasznossági szempontból labilisnak tartották, nem éppen ok nélkül.

A Romániával kapcsolatos birodalmi szemléletet az sem kisebbíti, hogy a második világháborúban hosszú ideig a náci birodalom legh?ségesebb szövetségese volt, hiszen akkoriban Németország is birodalomnak nevezte magát, és 1933 és 1942 között fél Európát meghódította, valamint terjeszkedése éppen „jó irányba”, azaz Oroszország, vagyis az akkori Szovjetunió ellen folyt.

A harmadik birodalom ezért könnyedén átsiklott a tényen, hogy a második birodalmat is elárulták egy kérészélet? és balsiker? erdélyi katonai akcióban 1916-ban. Nagy szükség volt ugyanis a stratégiai szempontból fontos Romániára, ahonnét a Szovjetunió eredményesen támadható, és f?ként a kincsnek számító román k?olajra. Antonescu marsall mindent meg is tett a bizalom elnyeréséért, az els? naptól részt vett a háborúban a teljes hader?vel.

De a „standard” világbirodalom sem volt válogatós, amikor 1944-ben a románok addigra kiérlelt rutinjukra is támaszkodva ismét visszaváltottak rá. A románok világbirodalmi h?sége egyébként a kommunista id?kben is példás maradt. Rendre szabotálták a kényszer? helyzetb?l adódó új szövetséges, a Szovjetunió kéréseit, ahol lehetett, kilógtak a sorból, az 1968-as csehszlovák intervencióban sem vettek részt. Igaz, ?ket a szovjetek nem is szállták (talán nem is szállhatták) meg, vélhet?en ez is az alku része volt. Ceau?escu népnyomorító rendszere egyenesen a Nyugat kedvence volt, a diktátort királyok, államf?k fogadták nagy pompával, több egyetem a díszdoktorává avatta.

A stratégiai helyzet ma is ugyanaz, mint jó két évszázada, Romániába nagy katonai er?kkel telepedett be a világbirodalmi amerikai hadsereg. Semmi más magyarázat nincs ugyanis arra, hogy a Nyugat miért huny szemet olyan román ügyek felett, amelyek tört százalékáért másokat – egyebek mellett minket is – azonnal keresztre feszítenek. Románia ugyanis túl értékes stratégiai szempontból, hogy az elvesztését kockáztassák. A máskor nagyszájúak mélyen hallgatnak például a németekét id?ben megel?z? öntevékeny román holokausztról is, az arról szóló írásokat bezúzták, és persze a szerz?ket is elfelejtették.

Nem beszélnek arról, hogy az 1910-ben a mai román területen él? tizenöt-húsz nemzetiség szinte teljesen elt?nt, jelent?sebb lélekszámú kisebbségeket (zsidók, németek) pedig egyenesen áruba bocsátottak. Szó nem éri a házuk elejét azért, hogy országukat alkotmányukban homogén nemzetállamként deklarálják, a ma is jelent?s magyar és más, kisebb létszámú ?shonos kisebbségek ellenére, miközben korlátozzák az intézményes oktatási jogaikat, és elkonfiskált javaikat sem adják vissza.

Akik azt gondolják, hogy mindezeket a románok b?nének tartom, alaposan tévednek. ?k csak éltek és élnek a nekik felkínált káprázatos, ám nemesnek éppen nem nevezhet? lehet?ségekkel, amelyeket a Nyugat nekik kínál cserébe stratégiai helyzetükért. Románia az iskolapéldája annak, hogy a Nyugat által szajkózott és másokon szigorúan számonkért „demokratikus normák”, ha az érdekek úgy kívánják, nagyon is szelektíven m?ködnek.Azt, hogy oldódik-e majd az oroszfóbia, és a ma esélyei veszélyekké válhatnak-e, a jöv? dönti el.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló